

Taules en el blanc, blanc a les taules

Joanpere Massana, artista

L'autor, el creador com a tal, ha tingut sempre la necessitat d'explicar i explicar-se, de comunicar i manifestar-se. L'objecte, des de les cultures més primitives, com a objecte dissenyat i manufacturat, ha estat utilitzat com a element utilitari, però manifestant-se moltes vegades amb decoracions rituals, màgiques i/o religioses: només cal fer un cop d'ull a les manifestacions volumètriques del paleolític superior per adonar-se que els lligams entre l'objecte, la seva funcionalitat i la seva relació amb altres àmbits com la màgia, els rituals, el simbolisme o el pur formalisme han estat, des que som més o menys el que som, d'una àmplia manifestació visual, formal i plàstica.

A partir d'aquí, les derivacions pseudosimbòliques i afectives que l'objecte ha anat tenint podrien analitzar-se segons el moment històric on el trobem o l'espai que en aquell moment ocupa.

Si parlem de les taules, suposaria tot un repte analitzar allò que comporten de funcional com a objecte o d'arquetip en una escenografia quotidiana d'element d'ús diari, que adquireix distintes personificacions, adjectivacions i canalitzacions en una segona lectura, i que en fan el suport de qüestions (posem les coses damunt la taula), discussions (ens entauem per fer-ho) o com a símbol que ha tingut distintes significacions segons l'època o el moment històric.

Només cal fer una ullada a la història per veure que molts dels rituals més significatius (sacrificis, pactes, àpats religiosos, reunions transcendents, juraments o cerimònies) tenen aquest objecte com a nexa d'unió o suport entre l'emissor, el missatge i els receptors.

Taules en el blanc

I és en aquest punt on arranca el meu treball, l'any 1992, amb la instal·lació realitzada a Canòlic (Andorra) titulada, precisament, *Taules*.

Els objectes, en aquest cas, es disposaven al llarg d'un dels espais adjunts al santuari de Canòlic i es dispersaven al llarg del paisatge que l'envolta.

L'arquetip de l'objecte apareix sobretot en els suports d'aquest: l'estaca com a pota i com a fusta, i es reivindica una nova expressió i funció de la part superior com a contenidor (una tela vermella subjectada als elements verticals), on es varia el material, el cromatisme i la percepció d'aquest.

La taula passa de ser un objecte a un subjecte que ocupa un espai, en manipula la percepció i proposa un nova lectura del suport (el paisatge nevad) i la figura (que esdevé forma i mòdul a la vegada). Les connexions tan fortes entre natura i artificialitat també es veuen afectades per aquesta lleu manipulació de la fusta (com a objecte estaca) i la percepció immediata del color més invasiu que hi pot haver: el vermell, amb les connotacions simbòliques i rituals que adquireix en el context *santuari*.

Aquesta obra efímera va marcar el començament d'un seguit de sèries on el blanc, com a espai on tot es pot fer present i com a element pur, esdevé el fons on van anar apareixent els distintes elements simbòlics que vaig anar treballant durant anys.

La petita variació d'un element, en aquest cas l'horitzontal, i la seva descontextualització, juntament amb la repetició invasiva de l'espai, provocava la perplexitat necessària per interpretar la proposta com un element de reflexió formal, objectual (conceptual) i espacial.

